

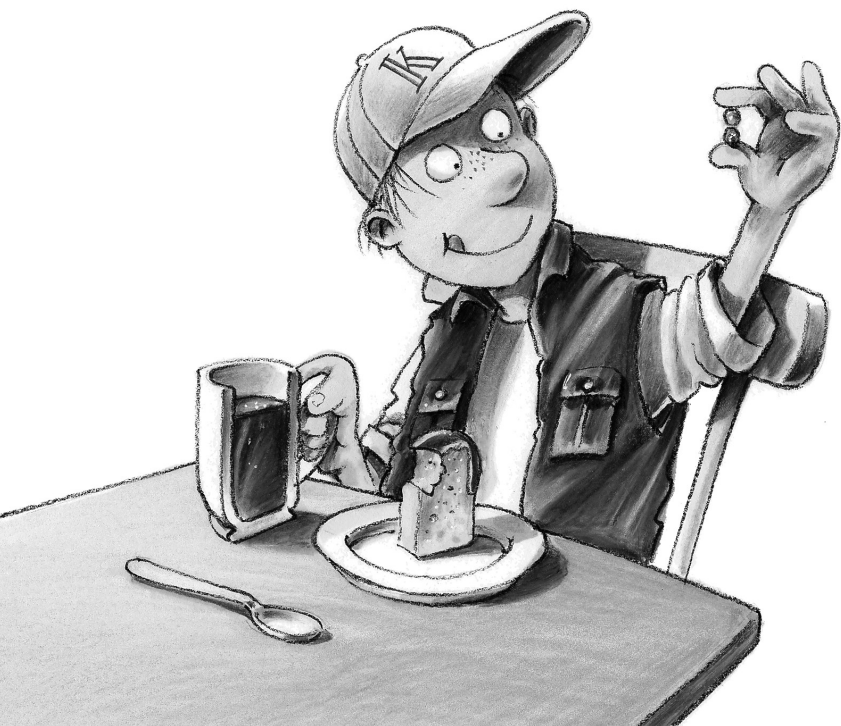
Πριν από δυο βδομάδες έκλεισα τα δέκα. Τη νύχτα πριν από τα γενέθλιά μου δεν μπόρεσα να κλείσω μάτι από την ταραχή μου. Δέκα χρονών – άγιε Κάλε Μπλόμκβιστ, ακόμα και το νούμερο ήταν σούπερ!

Την άλλη μέρα το πρωί πάντως όλα ήταν τα ίδια. Η μαμά με ξύπνησε μ' ένα διπλό φιλί. Όταν κατέβηκα, το τραπέζι της κουζίνας ήταν στολισμένο όπως κάθε χρόνο με μια ροζ καρδούλα κι ένα

αναμμένο κεράκι. Για πρωινό είχαμε
κακάο και κέικ σοκολάτα.

Όπως πάντα, τα δώρα μου τα άνοιξα
αφού πρώτα έφαγα μια μπουκιά κέικ
και ήπια μισό φλιτζάνι κακάο. Η μαμά
επιμένει: δε θα ήθελε να πάω στο σχο-
λείο νηστικός, ειδικά την ημέρα των γε-
νεθλίων μου.

Εγώ όμως νομίζω ότι αυτό είναι δικαιο-

λογία: η μαμά θέλει απλώς να ακονίσει την ανυπομονησία μου. Ξέρει ότι με τρώει η περιέργεια να δω τα δώρα μου.

Η αναμονή, πάντως, άξιζε τον κόπο. Το ένα μου δώρο ήταν ένα σπέσιαλ γιλέκο για ιδιωτικούς ντετέκτιβ με δεκαεφτά τσέπες. Το άλλο ένα ζευγάρι κόκκινα αθλητικά παπούτσια που, όταν τα δουν στο σχολείο, θα σκάσουν όλοι από τη ζήλια τους.

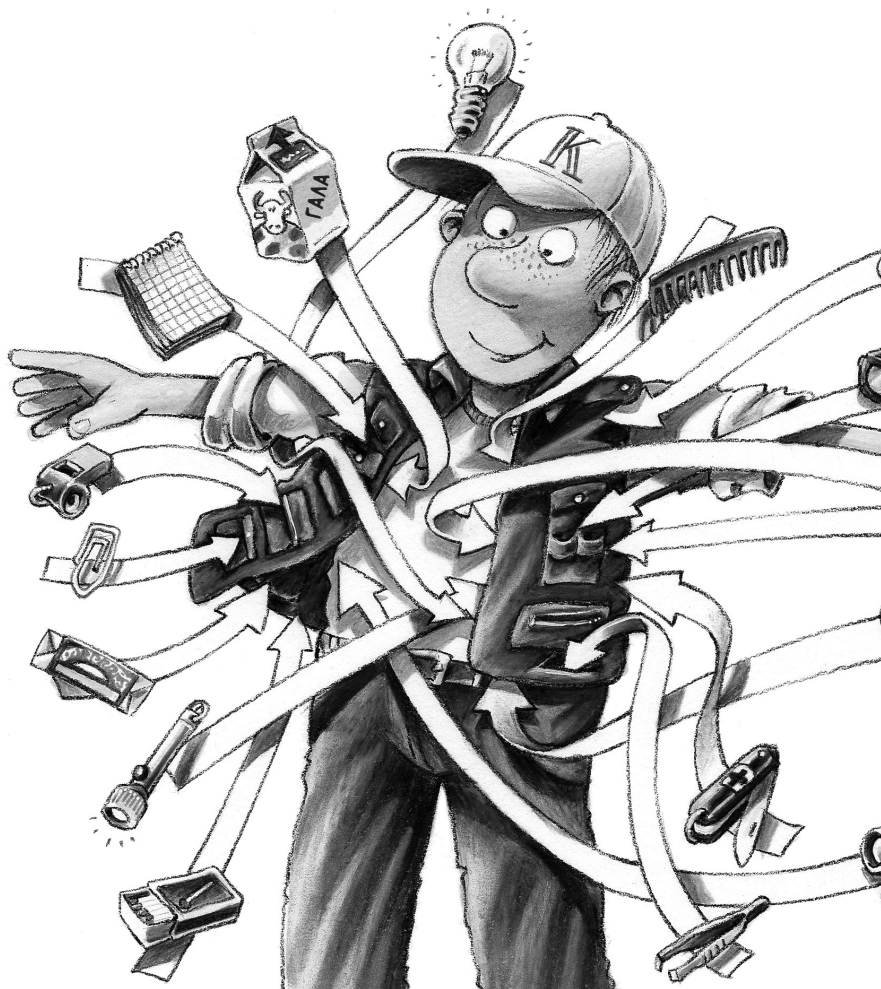
– Σ’ αρέσουν; ρώτησε η μαμά και μου χάιδεψε τα μαλλιά.

Τα οποία είχα στερεώσει στη θέση τους προς τιμήν της ημέρας με μισό κιλό τζελ. Πότε θα καταλάβει επιτέλους η μαμά ότι δε θέλω να μου αγγίζει τα μαλλιά μου;

– Πολύ! απάντησα με σφιγμένα δόντια.

Μετά φόρεσα τα καινούρια παπού-

τσια και το καινούριο γιλέκο, γέμισα τις δεκαεφτά τσέπες του με τσίχλες Κάρπεντερ, σημειωματάριο, μολύβια, φακό κι ό,τι άλλο χρειάζεται ένας πετυχημένος ντετέκτιβ, κι ετοιμάστηκα να φύγω.

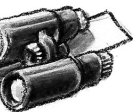
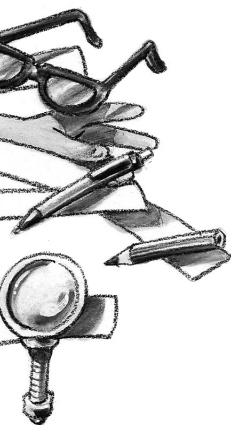

Μα η μαμά δε μ' άφησε.

– Κάτι ξέχασες, είπε και μου 'δωσε δυο κουτιά με σοκοφρέτες.

Στο σχολείο μας το 'χουμε συνήθεια από την πρώτη τάξη να κερνάμε την ημέρα των γενεθλίων μας. Στην αρχή φέρνανε τούρτες και τάρτες κι ένα σωρό παράξενα γλυκάκια. Κάποια στιγμή όμως το πράγμα ξεκαθάρισε: όλοι θέλανε σοκοφρέτες. Τίποτ' άλλο.

Σοκοφρέτες γεμιστές, σοκοφρέτες μίνι, σοκοφρέτες σούπερ διπλές, αφράτες σοκοφρέτες, τραγανές σοκοφρέτες, κόκκινες, άσπρες – το ίδιο έκανε. Αλλά σοκοφρέτες οπωσδήποτε. Δεν είναι καθόλου περίεργο που οι καθαρίστριες δεν τη συμπαθούν καθόλου την τάξη μας.

– Φρόντισε να πάρουν όλοι, μου είπε η μαμά.

– Ναι, ναι, είπα, ακούμπησα τα κουτιά κατάχαμα και στάθηκα μπροστά στον καθρέφτη του διαδρόμου για να διορθώσω το κατεστραμμένο μου χτένισμα.

Αλλά η μαμά μου δεν είχε τελειώσει ακόμη.

– Ο μπαμπάς σου έστειλε κάρτα, είπε κι έβγαλε από την τσέπη της ζακέτας της έναν φάκελο.

– Π-π-ποιος; τραύλισα.

Τους τελευταίους μήνες ο μπαμπάς μου είχε δώσει ελάχιστα σημεία ζωής, κι αυτά τηλεφωνικά.

Τα τηλεφωνήματα αυτά ήταν σύντομα. Δεν πήγαιναν πιο πέρα από «Τι κάνεις;», «Καλά» και «Γεια».

Μέσα στον φάκελο ήταν μια κάρτα με

ευχές γενεθλίων. Όταν την άνοιξα, ακούστηκε το «Happy Birthday to You». Η μαμά έκανε μια γκριμάτσα. Ειλικρινά,

ούτε εγώ βρήκα σπουδαία την ιδέα του μπαμπά.

Πάλι καλά βέβαια που είχε θυμηθεί τα γενέθλιά μου. Πέρυσι, ας πούμε, τα είχε ξεχάσει. Πράγμα που δεν του είχα συγχωρήσει ακόμη.

Στην κάρτα ο μπαμπάς μου είχε γράψει ό,τι γράφει κάποιος που δεν ξέρει τι να γράψει: ότι είμαι πια μεγάλο παιδί, ότι με σκέφτεται συχνά κι ότι μου στέλνει πολλές ευχές για την ημέρα των γενεθλίων μου. Αλλά η τελευταία αράδα είχε ξαφνικά ενδιαφέρον:

«Η κάρτα έχει μια μυστική κρυψώνα», έγραφε. «Κι εσύ, που είσαι ντετέκτιβ, θα τη βρεις γρήγορα, είμαι σίγουρος. Χρόνια πολλά, ο μπαμπάς σου».

Εννοείται ότι έπιασα αμέσως δουλειά. Ο μπαμπάς είχε μαντέψει σωστά:

δε μου πήρε ούτε ένα λεπτό
ώσπου να ανακαλύψω πώς
δούλευε ο μηχανισμός της.
Έπρεπε να διπλώσει κα-
νείς την κάρτα μ' έναν συ-
γκεκριμένο τρόπο κι αμέσως
άνοιγε το μυστικό της χώρισμα.

Μέσα βρήκα ένα διπλωμένο χαρτονόμι-
σμα των πενήντα ευρώ. Πενήντα ευρώ!
Τόσο πολλά δε μου είχε ξαναδώσει ποτέ
ο μπαμπάς μου!

Παρόλο που τα κόκκινα αθλητικά
ήταν τα γρηγορότερα παπούτσια που
είχα φορέσει ποτέ μου, εκείνο το πρωί
έφτασα αργοπορημένος στο σχολείο.
Οι συμμαθητές μου περίμεναν κιόλας
ανυπόμονα τις σοκοφρέτες. Ένα τέ-
ταρτο αργότερα το πάτωμα της τάξης
μας είχε τα χάλια του, όπως πάντα δη-

λαδή όταν κάποιος από μας είχε γενέθλια. Μα την αλήθεια, λυπήθηκα τις καθαρίστριες...

Γυρίζοντας σπίτι πέρασα από το περίπτερο της Όλγας κι αγόρασα τις αγαπημένες μου τσίχλες Κάρπεντερ. Η Όλγα ξέρει ότι τις χρειάζομαι, χωρίς αυτές δεν μπορώ να σκεφτώ καθαρά. Γι' αυτό κι έχει πάντα απόθεμα στο περίπτερο.

Σε αντίθεση με τον μπαμπά, η Όλγα δεν έχει ξεχάσει ποτέ τα γενέθλιά μου.

Κι αυτή τη μέρα λοιπόν άπλωσε και τα δυο της χέρια προς το μέρος μου.

– Χρόνια σου πολλά, Κλουζ! μου φώναξε λάμποντας ολόκληρη. Λίγα χρονάκια

ακόμα να μεγαλώσεις, και θα μπορέσουμε να παντρευτούμε!

– Σσσοστ! σφύριξα και γύρισα να κοιτάξω πίσω από τον ώμο μου.

Ευτυχώς δεν ήταν κανείς εκεί να την ακούσει. Η Όλγα είναι ικανή να με κάνει τελείως ρεζίλι!

– Περίμενε! είπε και χάθηκε στο εσωτερικό του περίπτερου.

Όταν πρόβαλε ξανά, κρατούσε στο χέρι της ένα πακετάκι – που μου το έδωσε.

Όπως πέρυσι, κι όπως πρόπερσι, το είχε τυλιγμένο σε πράσινο χαρτί περιτυλίγματος που είχε πάνω του αρκουδάκια. Θεέ μου! Ήμουν πια δέκα χρονών! Θα έπρεπε πια να μου τυλίγει τα δώρα μου με χαρτί περιτυλίγματος που να 'χει πάνω τη Φόρμουλα 1 ή διαστημόπλοια.

Το ξετύλιξα, κι αμέσως ξέχασα την γκρίνια μου. Η Όλγα δεν είχε κάνει τσιγκουνιές. Το δώρο μου ήταν δέκα πακετάκια τσίχλες Κάρπεντερ, ένα για κάθε χρόνο της ηλικίας μου.

– Θέλω να 'χεις πάντα το καλύτερο, Κλουζ, δήλωσε με επισημότητα.

– Ναι, ναι, συμφώνησα βιαστικά.

Και για να τη σταματήσω, μην πει τίποτ' άλλο που θα μ' έφερνε σε ακόμα πιο δύσκολη θέση, της έδωσα το τσαλακωμένο χαρτί περιτυλίγματος κι έχωσα τις Κάρπεντερ στην τσέπη μου. Όπου βρήκα το πεννηντάριο του μπαμπά. Το πρωί, χωρίς να το σκεφτώ, το είχα βάλει στην τσέπη του παντελονιού μου. Αν ήθελα, μπορούσα ν' αγοράσω πενήντα πακετάκια Κάρπεντερ. Η ιδέα δεν ήταν καθόλου άσχημη. Αλλά μου ήρθε μια καλύτερη.

– Είσαι ελεύθερη απόψε; ρώτησα την Όλγα.

– Για σένα πάντα, γλυκούλη μου.

– Θα ήθελα να καλέσω εσένα και τη μαμά μου, είπα χωρίς να δώσω σημασία στο «γλυκούλη».

Της είχα πει εκατό φορές ότι δεν ήθε-

λα να με λέει έτσι. Δεν είχε νόημα να το ξαναπώ εκατόν μία.

– Στις επτά στου Τζοβάνι. Εντάξει;

– Θέ... Θέλεις;... Να μας;...

Η Όλγα έβαλε ένα τοιγάρο στο στόμα της, αλλά δεν το άναψε. Ποτέ δεν τ' άναβε.

– Μα... έχεις... έχεις αρκετά;... Μπορείς να;...

– Πληρώσω; τη διέκοψα. Εσύ τι λες; Αν δεν είχα, θα σας καλούσα;

– Γιατί να μη σε καλέ... Εννοώ... Του Τζοβάνι τα παγωτά είναι ακριβά, ξέρεις!

Κούνησα αρνητικά το κεφάλι μου.

– Η μαμά κι εσύ είστε οι καλύτερες φίλες μου. Ο μπαμπάς μου έστειλε χρήματα για τα γενέθλιά μου. Και εγώ σας καλώ για παγωτό. Τελεία και παύλα!

Η Όλγα υποκλίθηκε.

– Μεγάλη μου τιμή! είπε.

Έτσι έγινε και λίγες ώρες αργότερα καθόμασταν στο παγωτατζίδικο του Τζοβάνι, το «Ντολομίτι». Η μαμά ήταν όπως πάντα, φορούσε μαύρο τζιν και ένα παλιό πουλόβερ. Αλλά η Όλγα είχε στολιστεί σαν χριστουγεννιάτικο δέντρο: χρυσό

πιαστράκι στα μαλλιά, λου-
λουδάτο φόρεμα με βαθύ
ντεκολτέ και ψηλοτάκουνα
ασημί πέδιλα. Με δυσκολία
περπατούσε.

Ο Τζοβάνι εντυπωσιά-
στηκε. Έκανε τα γλυκά μά-

τια στην Όλγα, τόσο πολύ που η γυναίκα του νευρίασε. Τον άρπαξε από τον γιακά και τον στρίμωξε πίσω από τον πάγκο με τα παγωτά.

– Εδώ και πολύ καιρό θέλω κάτι να σε ρωτήσω, Κλουζ, είπε η Όλγα, που είχε παραγγείλει ένα κυπελλάκι Αμαρένα με πολλά κεράσια. Πώς και άρχισες να κάνεις τη δουλειά του ντετέκτιβ;

Η μαμά μου δάγκωσε μια μικρή μπουκιά από το χωνάκι της.

– Εμένα πάλι θα μ' ενδιέφερε περισσότερο να μάθω πότε θα σταματήσεις να την κάνεις τη δουλειά του ντετέκτιβ, είπε.

Παρά τις επαγγελματικές μου επιτυχίες, η μαμά μου δεν έχει χωνέψει το γεγονός ότι ο γιος της είναι ιδιωτικός ντετέκτιβ. Πιστεύει ότι παραμελώ τα μαθήματά μου – και δεν έχει τελείως άδικο.

– Θέλεις να σου πω πώς άρχισαν όλα;
ρώτησα την Όλγα και σταύρωσα τα χέ-
ρια μου πάνω από την κοιλιά μου.

Που την ένιωθα λιγάκι αλλιώςτική.
Μην ξεχνάμε ότι είχε μέσα τέσσερις
μπάλες λεμόνι και τέσσερις μπάλες σο-
κολάτα.

– Λοιπόν, άκου...